

අනිත් කොන

කායික සුවභාවයට ශෝචේ

වෛද්‍ය බෝධිනී සමරතුංග

සමහරු එක පාරම හින්දෙන් ඇහැර ඇත. එහෙමත් නොමෙයි, ඔවුන්ට ඇහැරවලා , සමාජයේ ගඳුගහන අපිරිසිදු යථාර්ථය වෙත බලෙන් තල්ලු කර දමා ඇත.

මගේ ලිවීම ඒ තරම් ප්‍රබල ලෙස දැනෙන්නේ ඇයිදැයි සිතා වේගය නොවන්න. මේ සැබෑ ලංකා සමාජයේ තිරුවන ය. අපි රටක් වශයෙන් පරාජිත වී තිබේ, මනුෂ්‍යත්වය, කරුණාව සහ උසස් ජීවන තත්වයක් යන මේවා හිත වුණු රටක් සමාජයක් ලෙස අපි පරාජිතයන් ඒ අවසාන ය.

මාස ගණනක බිලින්දාගේ සිට මරණයට ලංවූ ආවේ අම්මලා පවා දුෂණය වන සමාජයක, කුඩා දැරුවියන් ඒ දුෂකයාගේ දරුවන් ඇති දැයි කළ යුතුයි, ඒක ඔවුන්ගේ කර්මය කියලා වටහා ගතයුතුයි, ඒ කර්ම ගෙවන්න ඒ දැරුවියන් හිත හදාගත යුතුයි කියා බණ ලියූ ගැහැණුන් පිරිමින් නොයෙක් තැන ලියන ද්වේශ බණ ඇස ගැටේ.

"ඇයි එයාලට මේ කර්මය මේ දහම, මේ දේව සැලැස්ම කියලා කියා දෙන්නේ නැත්තේ ?" කියා ඔවුන් විමසති. වෛද්‍යවරුන් ලෙස අප ආගමික, ජාතික බැඳීම් බිඳීම් ඉවත ගෙලා, මනුෂ්‍යත්වය පෙරටු කරගෙන සේවය කරන්නෙමු. රෝහල් යනු ඒ සියළු දෙයින් ස්වායත්ත වූ නැතහැකි, එහිනා අපි මනුෂ්‍යයන් වීම.

මතවාදී වශයෙන් ගැටෙන්නට නොහැකි, ශිෂ්ට සම්පන්න නොවූ අන්තර්ජාල පරිහරණය කරන්නන් මා කොතෙකුත් දකිනවා.

සමාජයක් ලෙස අප ප්‍රකාශි සිතියෙන් සිටිනවා ද?

බහුතරය තවම ජීවත් වෙන්නේ අපි කුඩා කළ ඉගෙන ගත් හෝ සිතන් සිටිය, "වැරදි උගැබ්බි ගමයි පන්සලයි.." කියන සුන්දර සමාජයේ,

එක් කොණකින් කොණට අතින් පයින් යත්ත තරුණ කතක් , මුළුවන් වූ කදිම රටක් ඇද්ද පුනේ මෙලක මියක්

කියා කළින් ලියූ කවියක් ඔප්වේ කොටාගෙන කියලයි මට සිතෙන්නේ.

ගැහැණියකට දැරුවියකට තමන්ට සිදුවන හිංසනයට විරුද්ධව සාධාරණයක් ඉෂ්ඨ කරගත නොහැකි නම් ඒ බිඳුණු ජීවිත සමග ඉදිරි කාලය මුළුල්ලේ තමන්ගේ ජීවිතය මිලකදක් සේ නිවාසයක ගෙවිය යුතු වේ නම් ඒ සමාජයේ මොන නොදැක් දැයි මා ඔබෙන් විමසමි.

දැරුවියන් තමන්ගේ නි-වෙස් තුලම අපයෝජනය වී අප හමුවට ගෙන එනවා නම් ඒ සමාජය තුළ ආරක්ෂාවක් තිබේ දැයි මම ඔබෙන් විමසමි.

රජයේ රෝහල් තුළ , මේ දුක් කළුළු පිට කරන ගැහැණුන් දැරුවියන් ගේ කතා හමුවේ ඔබ සසල නොවන්නේ නම් ඔබ මනුෂ්‍යයෙක් දැයි මම විමසමි.

මතවාදී වශයෙන් ගැටෙන්නට නොහැකි, ශිෂ්ට සම්පන්න නොවූ අන්තර්ජාල පරිහරණය කරන්නන් මා කොතෙකුත් දකිනවා.

රටක් වශයෙන් අපි පරාජිත ය, සමාජයක් වශයෙන් අප පරාජිත ය , පුද්ගලයන් වශයෙන් අප පරාජිත ය.

ආකල්පමය දියුණුවක් නැති කමින්, මනුෂ්‍ය ආචාර ධර්ම නැති කමින් අප සමාජය ම පරාජය වී ඇත.

එකිනෙකා නො ඉවසන සුළු වූයෙන්, කෝප වෙරට පිට කරමින් වසුරු වතුරකි.

කැති ග්ලාස් ලියූ බිඳුණු බිලින්දා වැනි පොත්, කියවා ඒ ගැන කල්පරක් කතා කියමින් දුක් කළුළු වතුරන, පොත්කියවන අයට වැනි ආස් බුක් පොත් සමාජ අස්සේ දුක කළුළු කරන අයවැන්න, මෙවැනි බිඳුණු

ජීවිත ගත කරන, කුඩා කළ සිටම, දුෂණයට , අවමානයට සහ ලිංගික හිංසන වලට ලක්වූ බිලිදුන් දැරුවියන් සහ ගැහැණුන් ගැන මා ලියද්දී අවි අමෝරාගෙන එයි. ඒ ඔවුන්ගේ ඊනියා ලදැහැමි ලංකා සමාජ ල සිතුවම බිඳී සුණු වසුණු වන නිසා ය.

කැති ග්ලාස් ලියූ දැරුවියන් ගැන කමිසා වන ඔබට, ඔබේ රටේ ඔබේ සමාජයේ දුක් විඳින දැරුවන් ගැන දැරුවියන් ගැන , හිත යොමු කරන්න බැරි ඇයි දැයි මම අසමි. ඔවුන් තමන් නො ඉල්ලූ තමන්ට දැරිය නොහැකි බරක් සමග අනාගතය අවුල් කරගෙන සිටිය යුතු දැයි මම අසමි. ඉහලට ඉගෙන ගන්න , හෝ නිසි රැකියාවක් ලබන්න හෝ, ජීවිතේ වැරදුණු තැනින් ගොඩ එන්න ඔවුන්ට උදව් කළ යුතු නොවේදැයි මම අසමි.

සමාජයේ නීති සකස් කරන්න යැයි ඔබට මට ලියා දුක්වන්න පහසුය,නමුත් ඒ දේවල් ක්‍රියාත්මක කරවන්න ඔබ කළේ කුමක් දැයි මම අසමි.

වෛද්‍ය බෝධිනී සමරතුංග ගේ ලිපි සන්නස පාඨකයාට ආගන්තුක නොවේ. කිවිඳියක බිලොග් රචිකාවියක වන බෝධිනී මේ වසරේ නෙළුම්යාය බිලොග් සම්මාන උළෙලේදී සම්මානයට ද පාත්‍ර වූවා ය. ශ්‍රී ලංකාවේ පුවත්පත් කීපයකම ඇගේ කොලම් පළවෙයි. නැවත වතාවක් සන්නස පාඨකයන් සමග ඇගේ අත්දැකීම් බෙදාගන්නට වෛද්‍ය බෝධිනී සමරතුංග මෙසේ අප හා එක්වෙයි.

මා රජයේ රෝහල් වල සේවය කරන අතර තුර , අප වෙත එන්නේ, අප සමාජයේ දරිද්‍රතාවයේ අඩියේම සිටින, අධික ලෙස දුක් විඳින පිරිසයි. ඔවුන්ට පුද්ගලික රෝහලකට හෝ සායනයකට යා ගත නොහැකි ය.

"බෙහෙත් බිව්වේ නැත්නම් ගෙදර යවන්න" කියද්දී "හා කමක් නැ ඩොක්ටර් ඇන්ට් මම මෙහෙ ඉන්න කැමැතියි" කියන දැරුවන් ය.

ඔවුන්ගේ ලැලි ලෙවල් කුණු කළ පිරිණු වන්නට, ඇඳුන් මෙට්ටියක් නැති ගෙදරට වඩා

මේ සුදුහ වැසියන් තමන්ට කරදරයක් වුණු විට එසේ ඉවසන එකක් නම් නැත. අප සමාජයක් වශයෙන් අපේ දැරුවන් ගැන ප්‍රකාශි සිතියෙන් කටයුතු කරනවා ද ?

මවක් විසින් පසුගිය සතියේ අප වෙත අතිශය පීඩාකාරී ලිපියක් පත් කරා, ඒක ලියා තිබුනේ අවුරුදු 8 ක කුඩා දැරියක්

ල මගේ ජීවිතේ තමා ලෝකේ තියෙන නරකම ජීවිතය කියා මට හිතෙනවා. ඇයි මට මේවගේ නරක ජීවිතයක් ලැබුනේ ල මේ වටහා ඔස්සේ මගේ හිත කමිසා වුණු

සමාජයක් වශයෙන් අප කරාජිත ය.

ඉස්පිරිතාලේ ඇදුන්, නොමිලේ ලැබෙන බත් වේලටත්, බිස්කට් කෙහෙල් ගෙඩියටත් ප්‍රේම කරති.

ඔවුන් නිරන්තරයෙන් ලෙඩ දුක් කියාගෙන මෙහි පැමිණේ. එවැනි සමාජයක වෛද්‍ය-තවරුන් හෙදියන්, සාත්තු සේවකයන්, මනෝ උපදේශකවරුන්, මොවුන්ගේ ප්‍රශ්න දරන්නට හිත නැදුනට, වෙහෙසෙති.

"අහේ ඩොක්ටර් මාට ගෙදර යවන්න එපා, තාත්තා බලා එන්නේ නැමදාම රැට්" කළුළු පුත්තේ ඩොංගු වැළඳුණු දැරියක් කියූ කතාව ඔබට මතකදැයි මම අසමි.

ඔබේ දැරුවා හෝ දැරිය සැනසීමෙන් නිදන අතර ඔබේ දැරුවා බොහොම ආරක්ෂිතව සිටින අතර, ඔබේ දැරුවා, නිසි පාසැල් අධ්‍යාපනයක් ලබන අතර, දුෂණයට ලක්වුණු දැරියකට, හිත හදා ගන්න , මේක ඔබේ කර්මය කියා ඔබ කියන්නේ කෙසේදැයි මම බොහෝ සසලවු සිතැතිව කල්පනා කරමි. මම ද මවක් වන නිසා මගේ දැරුවාට සිදු නොවිය යුතු දෙයක් වෙත දැරුවෙකට සිදුවිය යුතු නොවේ යැයි මම තදින් විශ්වාස කරමි. නමුත් ඔබ එසේ බොහොම ලෙහෙසියෙන් , ඔහොම කියන්නේ කොහොමදැයි මම ඔබෙන් විමසමි. මව් (මට අතිශය ද්වේශ බණ ලියා එවූ, ලංකා පොලව මතවත් නොසිටින ඊනියා මව්වරුන්ගෙන් මම විමසමි (

අයුරු මට ලියා ගන්නට පවා නොහැකියි. ඉතින් අපි තව දුරටත් අපේ මේ කුඩා මල් පොඩිති වල ජීවිත නොද අතට හරවන්නට, මහ පොළොවේ පය ගසා දුකට සහෙලු

ආස් බුක් බණ දෙසන්නන් කියන ල මෙහෙමිනි මෙහෙන්න මෙහෙම කරාගමිතර උපත් පාලනය ගැන අධ්‍යාපනයක් දෙන්න, අරක බොන්න මේකබොන්නල කියන ඒ සුරංගනාකතා විලින් දැහැමි සමාජයක් නැදෙන තුරු, මේ දැරුවන් ගේ කමිසන අපි ම දරා ගෙන ඔවුන්ට පිහිටක් වන්නෙමු.

අතැමුන් මේ දැන් ඇහැරුනාට මම මේ කතා ලිව්වි 2010 සිට ය. අතැමුන් මේ දැන් ඇහැරුනාට අප ප්‍රායෝගිකව මේ සියල්ල දුරමින් ඔවුන්ට සහන සහනයක් සලසන්නේ ඒ තරම් බොහෝ කල් සිට ය. අතැමුන් මේ හදිසියේ ඇහැරුනාට , ලංකා සමාජය තුළ ගැහැණුන් දැරුවියන් දැරුවන් අපයෝජනය වේ, ලිංගික හිංසනයට ලක් වේ, ඉතා කුඩා කාලයේදීම දැරුවන් දරා ඔවුන් ළමා නිවාස වල අත හැර යති. ළමා නිවාස වල ඉඩ මිදි කම නිසා සමහර විට අප රෝහල් තුළ ද ඔවුන් තබා ගන්නට සිදුවේ.

ඔබ ප්‍රකාශි සිතියෙන් දැයි මම අසන්නේ එහෙයිනි. මනුෂ්‍යත්වයට ගරු කරන්න. එවිට ඔබ තුළ සිටින බුදුන් , ජ්‍යෙත් හෝ දෙවියන් මිලට සොයා ගත හැකි යැයි මම තරයේ විශ්වාස කරමි (

අනෙකාගේ කර්මය ඔවුන්ට විඳින්න බල කරන